

— Но, казва лисицата, хайде по старому да живеем. А, какво ще кажеш?

— Добре, казва Васко, това е даже много интересно...

И ето, те тръгнали на лов. За да нагости госта си, лисицата уловила някаква птица, подала я на котакът и казала:

— Яж, драги гостенино!

Котака, без да му мисли много, изял всичкото — до хапка.

— Благодаря ти, уважаема Кума Лисо, казва той, — много ми е приятно за тази услуга и за всичко, което ти правиш.

Отишли по надалече. По пътя забелязал Васко-котакът една мишка: стои тя и мечтае. Васко се хвърля веднага върху нея и цап! И в същия миг я налапал.

— Хм... казала замислено лисицата. А че ти я изяде.

— Да, нехайно отговорил котака, — тжй, без да искам... Макар, тжй да се каже, тези полски мишки да са сжвсем безвкусни!...

— Не, аз понякога не се отказвам да се угостя с тях, прожрморила лисицата през зъби...

В това време изведнаж зашумяло едно повалено дърво. Лисицата и котака Васко наострили уши — гледат, иде ловец с пушка в ръка.

Лисицата — ха тук, ха там — снишила се до земята, а котакът едно-две — на дървото и застанал на самия връх.

Минал покрай тях ловецът и не ги забелязал. Отджхнала си лисицата, завъртяла опашка и само изскимтяла...

— Отиде ли си ловеца? пита котакът от дървото.

— Хм... прожрморила лисицата, отиде си той, отиде си, мой милички, и ти от тука трябва да си отидеш, но аз едва ли ще ти простя!...

— А защо така?

— Затова, защото ти си способен да ядеш чуждата храна, и готов си зарад това да дружиш с всекиго, а щом налети беда, ти се безпокоиш само за своята кожа и оставяш приятеля си сам на произвола на съдбата!...

Превел: Трайко Симеонов.

